

FERDA İZBUDAK AKINCI
KIŞ ÜLKESİ
ÇOCUKLARI

FERDA İZBUDAK AKINCI

KIŞ ÜLKESİ
ÇOCUKLARI

KIŞ ÜLKESİ ÇOCUKLARI

© 2020, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Ferda İzbudak Akıncı

RESİMLEYEN: Zülal Öztürk

EDİTÖR: Burhanettin Düzçay

DÜZELTİ: Irmak Ertaş

GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

KAPAK TASARIMI: Burak Tuna

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Eylül 2008

Sekizinci Baskı: Ocak 2020 (2000 adet)

(İlk yedi baskı Altın Kitaplar tarafından gerçekleştirilmiştir.)

ISBN: 978-605-285-309-2

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

FERDA İZBUDAK AKINCI

KIŞ ÜLKESİ ÇOCUKLARI

Ferda İzbudak Akıncı

İzmir'in Dikili ilçesinde doğdu. Ege Üniversitesi ve Anadolu Üniversitesi'nde yükseköğrenim gördü.

Uzun yıllar şiir yazdı. 1990 yılından bu yana öykü, masal ve roman yazıyor. Öyküleri, yazarlarla söyleşileri ve kitap eleştirileri Adam Öykü, Damar, Pencere, Agora, Varlık gibi çeşitli dergilerde yayımlandı.

Yazar, Türkiye Yazarlar Sendikası, Edebiyatçılar Derneği ve PEN üyesidir.

Orhan Kemal, Samim Kocagöz, Ömer Seyfettin, Halkevleri Edebiyat, SES, Necati Cumalı öykü ödüllерinin yanı sıra 2003 Tudem Edebiyat Ödülleri'nde *Kuş Kulesi* adlı öyküsüyle ikincilik almıştır.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

- Su Masalları** (masal)
- Çuvaldiken Kasabası** (masal)
- Rüzgâr Masalları** (masal)
- Sokak Kuşu/Uçurtmanın Gözleri** (öykü)
- Kuş Kulesi** (öykü)
- Işıkly Ayakkabılar** (öykü)
- Kuşu Gecesi** (öykü)
- Mutluluk Sokağı** (roman)
- Bisiklet Yarışçıları** (roman)
- Üç Yaprakly Yonca** (roman)
- Kış Ülkesi Çocukları** (roman)

Delidolu Yayınlarından çıkan kitapları:

- Bergamalı Simo** (roman)
- Yazma Dersleri** (kurmaca dışı)

Bölümler

1. BÖLÜM

Büyük ülke	7
Bir çini ustasının hayalleri ve sobacı	16
Yola çıkmadan	19
Hanlara doğru	22
Yol boyunca ilkbahar	31
Yaz Ülkesi	33
Güneş'in ince hesapları	40
Karar günleri	45
Bekleyiş	51
Kaçış	54
Kış Ülkesi'ne yolculuk	66

2. BÖLÜM

Bilinmeyen Yaz Ülkesi	72
Beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.....	86
Yaz Ülkesi'nde yaşam devam ediyor	89
Zaman geçip gidiyordu	94
Işık ve Güneş ekmek yapıyor	108
Gökyüzünde balonlar ve... ..	112
İyi uykular şehirden gelenler-Mira	116
Değirmenci Merkür	121
Güneş, Mira'yla arkadaş oluyor	130
Yıldızların altında	139
Yaz Ülkesi'nde son günler	147
Yaz bitmeden	150
Yollarda	155

3. BÖLÜM

İyi Uykular Şehri	163
Eve Dönüş	185

1. BÖLÜM

Büyük Ülke

Yaz Ülkesi yolculuğu için ilk hazırlıklara başlanması, Yakınşehirli çocukların sevinçten deliye dönmesine yetmişti. Çünkü dokuz ay boyunca Kış Ülkesi'ndeki evlerde çocukların kurduğu en büyük, en güzel düştü Yaz Ülkesi. Düşten öteydi aslında. Gerçektir. Vardı. Oradaydı. Güneşe büsbütün açılmış kapılarıyla onları bekliyordu. Balıkların oynadığı nehir, suyu öpen söğütler, ipek kanatlı mavi kelebekler, hiç susmayan kuşlar, tepedeki değirmen, ayçiçek tarlaları, altın rengi başaklar oradaydı. Yaz Ülkesi... Sanki çocukların seslerini, gülüşlerini, hayallerini topluyor, yaz evlerinin leylak kokulu kuytularında saklıyordu. Sonra durmadan çağırıyordu onları. Gece uykularında kulaklarına şöyle fısıldıyordu:

“Sizi bekliyorum. Gelin... Gelin... Gelin...”

İşte sonunda o sıcak ve güzeller güzeli Yaz Ülkesi'ne gitme zamanı gelmişti. Hazırlıkların başlaması demek, yolculuğun epeyce yaklaşması demektir.

Yaz Ülkesi, Büyük Ülke'nin güneyindeydi. Büyük Ülke uçsuz

bucaksız bir ÷lkeydi. Yalnız çocuklar için değil, ÷lkenin diğer şehirlerini, dağlarını, denizlerini bütünüyle gezmeyen büyükler için de öyleydi. Adını bu yüzden böyle koymuşlardı.

Büyük Ülke’de, kışı sevmeyen bir çocuk yaşardı. Daha küçücükken, yaz işleri bitip de yaşadıkları şehre dönme zamanı geldiğinde mızıkçılık yapardı. Surat asar, ağlar, “Biraz daha kalalım ne olur?” diye yalvarırdı. Eve dönmek istemeyen, Yaz Ülkesi’nde kalmayı kafasında kura kura büyüyen bu çocuğun adı Güneş’ti.

Bu aralar pek heyecanlıydı Güneş. Neşeliydi. Yola çıkma zamanını ipe çekiyor, yerinde duramıyordu.

Uzun, upuzun yaşadıkları kış bütün şiddetiyle sürüyordu. Yaz Ülkesi’ne gitmek, Kış Ülkesi’ndeki evlerini aylar boyunca kapalı bırakmak demektir. Yapılacak çok iş, dikkat edilmesi gereken pek çok ayrıntı vardı. Bir yandan bu yolculuğa hazırlanıyor, diğer yandan güneşli, sıcak günleri hayal ediyorlardı. Yola çıkmak için gün sayanlar bile vardı. En sabırsızları Güneş’ti belli ki. Bu kez bir karar da vermişti üstelik. Ailesiyle geri dönmeyecek, Yaz Ülkesi’nde kalacaktı.

Güneş’in odası çam ormanına bakıyordu. Duvarında kocaman bir Büyük Ülke haritası asılıydı. Haritada Yaz Ülkesi, koyu renkli bir çerçeve içine alınmıştı. Orada yaşamayı çok özlüyordu. Bu kadarla bitse iyi. O bölge hakkında bilmediği pek çok şeyi öğrenmek de istiyordu. Yaz Ülkesi, Güneş için bazı bakımlardan çözülmesi gereken bir bilmeceydi.

“Büyük Ülke iki bölgeye ayrılır. Kuzeyde, şehirlerin yer aldığı Kış Ülkesi ve güneyde, yalnızca tarım yapılan Yaz Ülkesi. Bizim yaşadığımız şehir, Kış Ülkesi’nde yer alıyor. Tıpkı diğer şehirler gibi.”

Böyle başlardı öğretmenler Büyük Ülke'yi çocuklara anlatmaya. Okullarda, ülkeleriyle ilgili verilen ilk ve en önemli bilgiydi bu. Haritanın önüne geçen öğretmen, çocuklara önce bunu öğretirdi.

Karlı toprakları geniş ülkede, üç büyük şehir vardı. Bu şehirler ve onlara bağlı kasabalar, köyler kuzeyin büyük kısmını kaplıyordu. Ormanlık, dağlık alanlar, göller, ırmaklar...

Kış Ülkesi yılın neredeyse tamamında karlar altındaydı. Çünkü mevsim hemen her zaman kıştı. Temmuz ayında kısacık bir bahar yaşanırды, o kadar.

Yaz Ülkesi öyle miydi ya?

Yaz Ülkesi'nde mevsim hep yazdı. Ne var ki orada istedikleri kadar kalamıyorlardı. Yaz Ülkesi zamanı sınırlıydı. Her şehir, kendine ayrılan zaman içinde o harika bölgede üç ay kalırdı.

Güneş ve diğer çocuklar Yaz Ülkesi'ni çok seviyorlardı, evet. Ama yine de haksızlık etmemek gerek. Kış ülkesi de dalları kar yüklü ağaçlarla kaplı ormanları, sarp yamaçlarından görünen dantel gibi koyalıyla gerçekten çok güzeldi. İnsanlar, ormanlardan kestikleri ağaçlardan yaptıkları sivri çatılı, iyi yalıtılmış kocaman evlerinde sıcacık ve mutlu yaşarlardı.

Büyük Ülke'de renkler, çiçekler ve ışıkla örülü bir dil konuşulurdu. Ayrıca uzay çalışmalarıyla ünlü bir ülkeydi. Bu yüzden olsa gerek, çocuklarına yıldız, gezegen adları koymayı severlerdi.

Dört köşesinde dört mevsim yaşanan ülkelerden olmadığı için, yaşadıkları sokaklara, parklara verdikleri isimlerle şehirleri, kasabaları renklendirirlerdi. Kırmızı Karanfil Sokağı, Tatlı Armut Parkı, Kokulu Güller Caddesi, Kayısı Sitesi, Krizantem Yokuşu, Menekşe Çıkmazı gibi.

Şehirlerin çevresindeki kasaba ve köylerin, dağların, göllerin ve nehirlerin adları da neredeyse iştah açıcıydı. Kırmızı Çilek Kasabası, Mor Salkımlı Köy, Ballı İncir Dağı, Şurup Deresi, Böğürtlenli Göl... Ülkelerinde yetişmeyen meyvelerin, bitkilerin adları. Sıcak, tatlı şeyler çağrıştıran sözcükler...

Sevinçli olayları kutlamak için şehrin ortasındaki büyük parkta, 'Çiçeklerin Açtığı Yer'de buluşurlardı. Bir üzüntü paylaşacaklarsa, 'Yaprakların Döküldüğü Yer' dedikleri, hemen her zaman cam gibi parıltıyan buzlu, küçük gölün kıyısına giderlerdi. Dinlenmek ve uzun uykular uyumak içindi sanki Kış Ülkesi.

Ülkedeki üç şehirden en batıdaki şehir Yakınşehir'di. Burası aynı zamanda Yaz Ülkesi'ne en yakın olan şehirdi. Kuzeydoğuda, Yaz Ülkesi'ne en uzak şehir, Uzakşehir yer alıyordu. Bu ikisinin arasında İyi Uykular Şehri vardı. Yaz Ülkesi'yle İyi Uykular Şehri arasında ise, çok büyük bir göl bulunuyordu. Bu gölü besleyen geniş yataklı, bol kıvrımlı ırmak, Uzakşehir'in yaslandığı coğrafyadan çıkıp geliyordu. Uzakşehir'de yaşayanlar, bu ırmağın kıyılarından süzülüp inerlerdi ülkenin güneyine.

Güneş, Kış Ülkesi'ni de çok seviyordu ancak kararını vermişti. Yaz Ülkesi'nden dönmeyecekti. Orada ne kadar kalacağını ise şimdilik bilmiyordu. Bunu zaman gösterecekti.

Belki de hep orada yaşardı.

Neden olmasın?

Kış Ülkesi'nden giderken fazla eşya götürmezlerdi. Yolculukta yetecek kadar yiyecek ve üç beş parça eşya. İncecik yataklar, incecik örtüler, fazla yer kaplamayan yazlık iş giysileri ve çocuklar için bol bol çamaşır alırlardı yanlarına. Orası her zaman sıcak olduğundan kalın paltolara, yün yorganlara filan gerek yoktu nasıl olsa. Ayrıca Kış Ülkesi'ne geri dönüşü de düşünmek

zorundaydılar. Arabalarında, hasattan elde ettikleri ürünün bir kısmını koyacak bol yer olmalıydı. Yol uzundu. Hayvanlara fazla yük taşımak, onları yormak da istemezlerdi elbette.

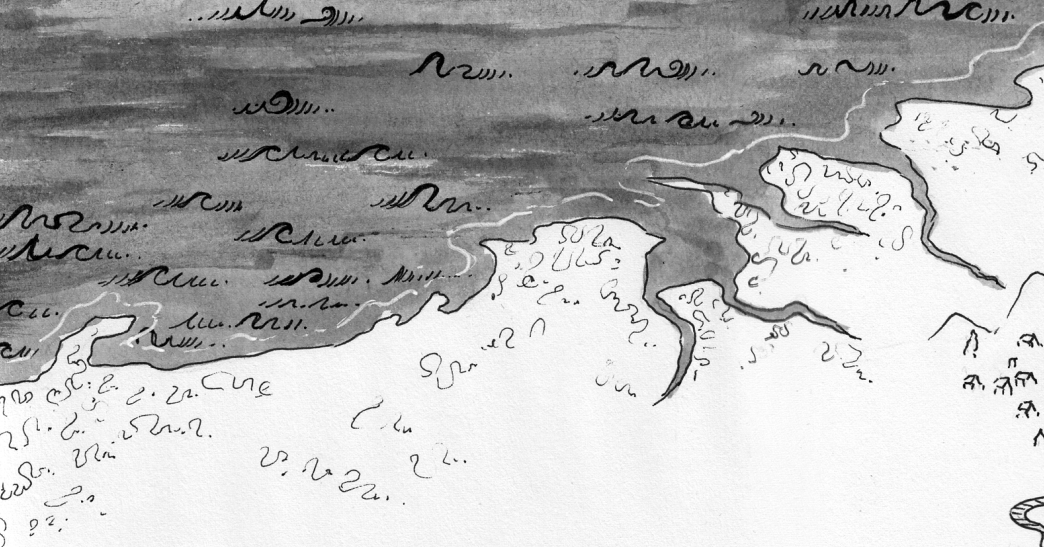
Gölgeli, gri kış günleri boyunca güneşi özlerlerdi. Sere serpe bol ışıklı bahçelerde, çiçekler arasında yatmayı, gökyüzünü bir pencere ardından değil de açık havada izlemeyi özlemeydi bu. Orada geçen zamana 'yaz zamanı' derlerdi.

Büyük Ülke'nin karlar altındaki evlerinin kilerlerinden bereket taşardı. Yılın hemen hemen tamamını kış mevsiminde yaşayan bir ülkenin ambarlarının buğdayla, arpayla, yulafla, nohutla, fasulyeyle; kuru meyve, kuru sebze, peksimet ve bal pektekleriyle dolu oluşunun bir nedeni vardı. Bütün diğer ülkeleri şaşırtan bir gelişmeydi bu. Kuzey Kutbu'na oldukça yakın bu ülkede, nasıl oluyordu da ambarlar, sıcak ülkelere özgü tahıl, meyve ve sebzelerle dolup taşıyordu?

Büyük Ülke'nin bu başarısı dünyanın diğer ülkelerini şaşkınlığa düşürse de bu masalı okuyanlar, işin aslını öğrenecekler. Çünkü sırları, nedenleri çözümlenin en kestirme, en güvenli yolu okumaktır.

Büyük Ülke'de, Kış Ülkesi dışında kalan bölgelerin iklimi uydularla düzenleniyordu. Yaz Ülkesi'nde mevsimleri, ülkenin gökyüzüne kurduğu bir uydu sistemi oluştururdu. Dev aynalar, güneş ışığını toplayıp bu bölgenin üzerine istedikleri gibi yansıtırı. Isıyı ve ışığı ayarlayan dev bir klima vardı sanki orada. Yaz Ülkesi'ne girildiğinde ilkbaharın kuşattığı yollar, dönüşte sonbahar yolu olurdu. Kış Ülkesi'ne hiç uğramayan yazı yaşamak için insanlar, bu yollardan geçerken, kısa süreli baharlar yaşarlardı.

Başakların Olgunlaştığı Yer de dedikleri Yaz Ülkesi'nde her türlü sebze ve meyveyi yetiştirebiliyorlardı. Çünkü toprak ve

güneş, aylar boyunca ürün almaya elverişli durumda olurdu. Bu yüzden de orada yapılacak hep çok iş vardı.

Yakınşehir, İyi Uykular Şehri ve Uzakşehir insanları ayrı ayrı zamanlarda ve kendilerine ait yollardan giderlerdi Yaz Ülkesi'ne.

Yakınşehirliilerin, Başakların Olgunlaştığı Yer'den ayrıldığı gün, toprak bir aylığına dinlenmeye bırakılırdı. O sırada bölgede kimse bulunmazdı. Diğer şehirlilerden gelenler için de durum aynıydı. Bakıp beslemeden topraktan aralıksız ürün almaya kalkışmak verimi düşüreceğinden, yılda üç kez tarıma ara verilirdi. 'Toprağı dinlendirme süreci' dedikleri bu birer aylık sürelerde orada ne olup bittiğini çoğu bilmezdi. Yalnızca oraya vardıklarında toprağı hazır bulacaklarını iyi bilirlerdi. Yaz Ülkesi'nde mevsimleri düzenleyen bilim insanlarının kurduğu sistem hiç aksamamıştı çünkü.

Düşünürken bile heyecanlanıyordu Güneş. İnsansız, ıpsız bir Yaz Ülkesi'nin nasıl olacağını hayal etmek heyecan vericiydi.

Yakınşehirliilerden sonra Yaz Ülkesi'ne gitme sırası İyi Uykular Şehri insanlarına gelirdi. Onlar ürünlerini toplayıp Kış Ülkesi'ne doğru yola çıktıklarında ise artık sıra Uzakşehirliilere gelmiş olurdu. Yaz Ülkesi ekim dinlencesindeyken, yani toprak ve doğa yenilenirken, en doğudaki şehirde yaşayanlar hazırlıklarını yapıyor olurdu.

Güneş bunu da çok merak ediyordu. Toprağı dinlendirme süreci nasıl bir şeydi? O sırada Yaz Ülkesi'nde neler oluyordu? Neden orada hiç kimse kalmıyordu? Neden hep birlikte geri dönüyorlardı?

Çocukların en sık sorularından biri de neden üç ay sorusuydu.

Böylece Yaz Ülkesi topraklarından yılda üç kez ürün elde

ediliyor da ondan, diye açıklardı büyükler. Ama aynı zamanda üç şehrimiz için de eşit fırsat sağlanmış oluyor.

Üç şehir için üç yaz zamanı, üç de ara dönem içeren düzenli bir takvim işliyordu.

Büyük Ülke'deki yaz ve kış bölgeleri arasında durmadan yinelenen bu geçici göçler, özellikle çocukların çok heyecanlanmasına neden olurdu. Yaz Ülkesi'ne gitme sırası gelen Yakinşehirliler için şimdi 'büyük hazırlık' zamanıydı. Gün boyu koşuşup duruyorlardı.

Hele çocukların sabırsızlığı... Yaz Ülkesi'nden getirdikleri kurutulmuş meyvelerle reçeller tükenmeye başlayınca, dalından taze yaz meyvesi koparacakları, çiçekli bayırlardan koşarak incekleri, ırmakta yüzecekleri günleri iple çekerlerdi. Hepsi özlemle beklerdi oraya gitmeyi. Yalnız bundan, onların bir daha Kış Ülkesi'ni hiç özlemedikleri çıkarılmasın. Özellikle yaz zamanı sonuna doğru, yorgun anne babalar kadar çocuklar da kuzeyi, oradaki evlerini özlemiş olurlardı.

Güneş de özleyecekti kuşkusuz. Evini, sokağını, yatağını... Yine de kararlıydı. Yaz Ülkesi'nde kalacaktı. Başucundaki kitapları okurken, karlı buzlu sokaklarda kayarken, gülerken, oynarken birden aklına geliveriyordu oradan dönmemek. Uzun süredir durum böyleydi.

İyi de, bunu nasıl başaracaktı?

Yaz Ülkesi, giz ülkesi... Yaşına göre çocuklara bile iş düşerdi orada. Alçak dallardan meyve, sebze bahçelerinden domates, biber, fasulye, salatalık toplamak, kurutulmaları güneş altında çevirmek, kış evlerinde, sonsuz gibi yaşanan kış akşamlarında çay demleyip içmek için kokulu otlar toplamak gibi...

Ama şimdi hâlâ Kış Ülkesi'ndeydiler ve bir çini sobanın ardında oturmuş, o sıcak ülkeyi hayal ediyorlardı.

FERDA İZBUDAK AKINCI KİŞ ÜLKESİ ÇOCUKLARI

Uzun bir kışın gölgesinde beklenen, güneşli Yaz Ülkesi'ne yolculuğun ve orada kurulan yepyeni bir yaşamın deneyimi. Evrenin bilgisiyle donanmış, doğayla uyum içinde bir yaşamın mümkün olduğuna inanan bir ütopuyla tanışmaya hazır mısınız?

ISBN: 978-605-285-309-2

9 786052 853092

www.tudem.com

f t @ tudemyayingrubu